

บทที่ 37

บุรุษชาวทูเจี๋ยรูปร่างสูงใหญ่กล่าว "พวกเขาเป็นใคร"
หญิงสาวพับตัวลงกับพื้น เนื้อตัวสั่นเทา "พวกเขา...พวกเขาเป็น
แขกของเช่ตุนเจ้าค่ะ"

"แขกของเช่ตุน" อีกฝ่ายหรีตาลงมองพวกเฮ้อหรงด้วยสายตา
พิลึกพิลั่น "เช่ตุนนอนป่วยอยู่บนเตียง จะเชิญแขกมาได้อย่างไร"

เซวียถานก้มศีรษะโค้งตัวตามบทบาทของพ่อค้าที่ได้รับมาในเวลานี้
พูดยิ้มๆ "ท่านผู้สูงศักดิ์คงยังไม่ทราบ เช่ตุนคิดถึงบ้านเกิดจึงให้
พวกเรา..."

บุรุษชาวทูเจี๋ยตัดบทเขาอย่างหยาบคาย "ข้าไม่ได้ถามเจ้า ข้า
ถามนาง!"

ทาสสาวชาวฮั่นตัวสั่น "พวกเขาพาทายาทของคนรู้จักของเช่ตุน
มาขอพบเช่ตุนเจ้าค่ะ..."

บุรุษชาวทูเจี๋ยก้าวอาดๆ เข้ามา องค์กร์ที่อยู่ด้านหลังตั้งท่า
จะตามเข้ามาด้วย แต่เขายกมือห้ามไว้

8 คู่กีเลนตัวบัลลังก์ 2

เขามายืนอยู่ตรงหน้าเกาชื่อ พุดภาษาอันแบบเน้นที่ละคำ "เจ้า
เงยหน้าขึ้น"

ไม่คอยให้เกาชื่อได้มีปฏิกิริยา อีกฝ่ายก็ยื่นมือมาจับคางนาง
บังคับให้หญิงสาวต้องเงยหน้า

"เจ้าชื่ออะไร"

เกาชื่อนึกอยากถอยหนีแต่ถูกจับคางไว้แน่น นางรู้สึกเจ็บแต่
สลัดไม่หลุด "ผู้น้อยเช่นเกา มาขอพบเขอตุนเจ้าค่ะ"

บุรุษชาวทูเจวียยิ้มเย็น "พวกเจ้าไม่ต้องเอาเขอตุนมาซุก เวลานี้
สตรีนางนั้นยังคุ้มครองตัวเองไม่ได้ด้วยซ้ำ!"

สายตาที่เขามองเกาชื่อเหมือนนกอินทรีที่กำลังจ้องเหยื่อ เกาชื่อ
ถูกมองจนรู้สึกหนาวไปทั้งตัว ยังไม่ทันที่นางจะได้ดีใจที่ตนตั้งใจทาหน้าดำ
ฝายตรงข้ามก็ยื่นมือมาถูหน้านาง

เกาชื่ออุทาน รู้สึกเจ็บแสบบนใบหน้า

"หน้าตาไม่เลว จงใจทาหน้าดำจริงๆ มากับข้า เป็นผู้หญิงของข้า!"

ยามนี้เกาชื่อรู้สึกแตกตื่นลนลานอย่างแท้จริง นึกในใจว่านางผ่าน
ความลำบากมาตั้งแต่เล็กจนโต ไม่ว่าจะเจอสถานการณ์ยากลำบาก
มากแค่ไหนนางล้วนยืนหยัดผ่านมาได้ ทว่าสถานการณ์ที่ตกอยู่ใน
เงื้อมมือของชาวทูเจวียผู้นี้กลับไม่ได้ดีไปกว่าการถูกผู้ชายขยี้ ข้ำยัง
น่ากลัวยิ่งกว่า

แต่หญิงสาวยังไม่ลืมบทบาทสมมติของตนจึงร้องเรียก "พี่ชาย"
เพื่อขอความช่วยเหลือจากพวกเฮ่อหรง

เฮ่อหรงกับเซวียถานยอมไม่มีทางไม่สนใจ ตอนที่บุรุษชาวทูเจวีย
จะบังคับลากตัวเกาชื่อไป พวกเขาก็ผุดลุกขึ้น คนหนึ่งเข้าขวางระหว่าง
อีกฝ่ายกับเกาชื่อ ส่วนอีกคนดึงตัวเกาชื่อไปหลบไว้ข้างหลัง

เซวียถานพูดเสียงจุ่น "เจ้าเป็นใคร ถึงกล้าเสียมารยาทต่อแขกของ
เซ่อตุน ไม่กลัวเซ่อตุนลงโทษหรือ!"

เซ่อทรงยันหัวคิ้วแน่น เขามองออกว่าบุรุษผู้นี้มีสถานภาพ
ไม่ธรรมดา และมีความเป็นไปได้มากกว่าตำแหน่งจะไม่เป็นรองจาก
องค์หญิงเงินตั้ง ถึงได้กำเรบเล็บสานถึงเพียงนี้

หากตอนนี้เขาเปิดเผยสถานะ อย่างน้อยตำแหน่งทูตจากราชสำนัก
ก็อาจทำให้อีกฝ่ายไม่กล้าล่วงเกินพวกเขา และสามารถปกป้องเกาชื่อ
ไว้ได้ชั่วคราว

ทันใดนั้น เป็นจังหวะที่จะว่าช้าก็ช้า แต่จะว่าเร็วก็เร็ว ทาสสาว
ชาวฮั่นที่อยู่ด้านข้างอย่างไม่กล้าพูดจาอะไรมาตลอดกลับเงยหน้าขึ้น
อย่างกะทันหัน นางผุดลุกขึ้นไปกอดแขนบุรุษชาวทูเจวีย วิงวอน
เสียงอ่อนหวาน "เยี่ยสู่อ้าไม่ยอมรับใช้เซ่อตุนแล้ว ท่านมองข้าสัคนิดเถิด
ได้โปรดรับข้าไว้ด้วย!"

บุรุษชาวทูเจวียกำลังจะอาละวาดแต่กลับถูกขวาง เขาจึงหันไป
มองทาสสาวชาวฮั่นอย่างเสียไม่ได้

เซ่อทรงกับเซวียถานมองออกว่าทาสสาวชาวฮั่นกำลังกลัวจับจิต
จับใจ แต่ยังคงฝืนยิ้มโพรยเสน่ห์ให้บุรุษชาวทูเจวีย "ข้าอยากรับใช้เยี่ยสู่อ้า
ท่านได้โปรดให้ออกาสข้าสักครั้ง!"

เยี่ยสู่อ้าไม่ใช่ชื่อคน แต่เป็นตำแหน่งขุนนางของทูเจวีย

เซ่อทรงเดาไม่ผิด คนผู้นี้คือเฉียวหลวหนิงในผู้ทำชิงตำแหน่งขาน
แห่งทูเจวียตะวันตก เวลานี้เขาดำรงตำแหน่งเยี่ยสู่อ้าแห่งทูเจวียตะวันตก
และมีความเป็นไปได้สูงที่ต่อไปจะได้เป็นขาน

เฉียวหลวหนิงตามองนาง "เจ้าอยากรับใช้ข้า?"

ทาสสาวชาวฮั่นข่มกั้นความหวาดกลัว กลืนน้ำลายอีกหนึ่ง

"เจ้าคะ..."

เฉียหลัวหัวเราะเบาๆ เขาอุบหนำนางอย่างอ่อนโยนกว่าที่ทำกับ
เกาซือ

ทว่าอดีตใจต่อมาชายหนุ่มกลับตวัดขาขึ้นอย่างรวดเร็ว ตะทาสสาว
ชาวฮั่นกระเด็น!

พละกำลังมหาศาลทำให้ร่างบอบบางของนางลอยไปกระทบ
เสาไม้ภายในกระโจม ก่อนตกลงกระทบพื้นอย่างแรง!

เซวี่ยถานโกรธจัด "เจ้ากล้า!" เขารีบเข้าไปพุงทาสสาวชาวฮั่น
ฝ่ายหลังกระอักเลือดออกมาคำหนึ่ง หน้าซีดราวกระดาษ

เฉียหลัวมองนางอย่างหมิ่นแคลน "ไม่รู้จักระเบิดตน!"

เซวี่ยถานถลึงตาใส่อย่างโกรธจัด "รังแกกันเกินไปแล้ว! นางเป็นคน
ไม่ใช่สัตว์!"

โช้วว่าเขาจะไม่รู้ว่าเฉียหลัวมีสถานะสูงส่งแค่ไหน แต่ยามนี้เขา
ไม่สนใจสิ่งอื่น เนื่องจากเมื่อครูสตรีชาวฮั่นผู้นี้เข้ามารับหน้าแทนเกาซือ!

เฉียหลัวก้มหน้าลงมองพวกเขาเหมือนมองข้าวของเครื่องใช้
ไร้ชีวิตจิตใจ "นางเป็นทาสของทูลเจวี่ย ข้าจะทำอะไรก็ได้ และตอนนี้
พวกเจ้าก็ต้องเป็นทาสของข้า!"

เขาเรียกองค์กรกษัตริย์ข้างนอกเข้ามา "พาพวกเขาไป!"

เฮ้อทรงเตรียมจะประกาศสถานะที่แท้จริง แต่กลับได้ยินเสียงคน
ดังมาจากด้านนอก "ข้าก่อน!"

จบคำสตรีวัยกลางคนผู้หนึ่งก็เดินเข้ามาเผชิญหน้ากับเฉียหลัว
ผู้ดูร้ายด้วยสีหน้าเป็นปกติ นางคารวะเขาทีหนึ่ง

"เขตุนมีคำสั่ง ให้แขกกลุ่มนี้เข้าพบ"

"ข้าไม่อนุญาต พวกเขาเป็นทาสของข้า!"

สตรีวัยกลางคนพูดเสียงเย็น "แขกกลุ่มนี้เช่อดุนตั้งใจเชิญตัวมาจากจังหววน เป็นคนรู้จักเก่าแก่ของนาง ไม่ใช่ทาสนของท่าน เยี่ยฮู่เวลานี้ท่านข่านยังแข็งแรง เช่อดุนเป็นภรรยาของท่านข่านและเป็นพระอัครมเหสีแห่งทงเจี๋ยตะวันตก โปรดให้เกียรติด้วย หากท่านข่านรู้ว่าท่านล่วงเกินแขกของเช่อดุน อย่าหาว่าข้าไม่เตือน!"

เฉี่ยหลิวจ้องหน้านาง สีหน้าเหี้ยมเกรียม

ทว่าสตรีวัยกลางคนกลับไม่สะทกสะท้าน ข้ายังคงสบตาอีกฝ่ายโดยไม่มีอาการหลบเลี่ยง

จิตใจต่อมาเฉี่ยหลิวหัวเราะเสียงเหี้ยม "ดีมาก!"

เขาไม่ได้ทำอะไรมากกว่านั้น เพียงหมุนตัวเดินกระที่บเท้า ก้าวยาวๆ จากไปทันที

สตรีวัยกลางคนเฝ้ามองอีกฝ่ายจนลับสายตาไปแล้วค่อยผ่อนคลายหายใจออกมา พูดกับพวกเฮ่อหง "ตามเข้ามา เช่อดุนต้องการพบพวกท่าน"

เฮ่อหงซึ่งนี้วไปทางสตรีชาวฮั่น "เมื่อครูนางเสียสละตนเองเพื่อช่วยพวกเรา ขอท่านได้โปรดหาหมอมารักษานางด้วย"

"ตามเข้าไปพบเช่อดุนก่อน ทางนี้ข้าจะเรียกคนไปตามหมอให้"

เซวียถานมองหญิงสาวด้วยสายตาหวังโยก่อนวางนางลงอย่างระมัดระวังเพื่อตามพวกเฮ่อหงไปพร้อมสตรีวัยกลางคน

เมื่อมาถึงพื้นที่ของเช่อดุนทั้งหมดก็พบว่าหากเทียบกับสถานที่ที่รับรองพวกเขาเมื่อครู่กระโຈิมหลังนี้มีความโอ่อ่ากว่ามาก ถ้วยชามรามไหและตู้เตี้ยล้วนเข้าชุดกัน ส่วนใหญ่มีลักษณะตามแบบจังหววน มีของต่างถิ่นน้อยมาก ดูออกว่าเจ้าของตั้งใจจัดแต่งตามแบบบ้านเกิด มีความเป็นไปได้มากกว่านางตั้งใจจะให้เหมือนกับที่อยู่เก่าก่อนของตน

กลางกระโจมมีสตรีคนหนึ่งนั่งอยู่ ดูมีอายุพอสมควร แต่ยังคงมองเห็นเค้าความงามสมัยยังสาว แม้ตอนนี้นางก็ยังเป็นสตรีที่งามเลิศคนหนึ่ง

รูปลักษณะอันสะสวยโดดเด่นนี้ทำให้พวกเฮ่อหวังรู้ได้ทันทีว่านางเป็นใคร

"คารวะองค์หญิง ขอให้องค์หญิงทรงพระเจริญ" ทั้งสามคนโค้งกายคารวะ

องค์หญิงเงินตั้งพินิจดูเกาชื่อ "ตามสบาย เจ้าเป็นทายาทของหมิงอวี่?"

หมิงอวี่คือนางกำนันที่เคยถวายการรับใช้ขององค์หญิงเซียงหยาง

"เพคะ"

"งายหน้าให้ข้าดูซิ"

เกาชื่องายหน้าขึ้นตามคำสั่ง องค์หญิงเงินตั้งพินิจดูนางอยู่นาน แล้วส่ายหน้า เสียใจเศร้า "ข้าลืมไปแล้วว่าหมิงอวี่หน้าตาเป็นอย่างไร"

"ก่อนออกเดินทางท่านแม่กำชับว่าภายนอกหน้าถ้ามีโอกาสจะต้องมาโขกศีรษะค้ำบององค์หญิงด้วยตนเอง ท่านแม่เล่าว่าความจริงตอนนั้นท่านต้องติดตามองค์หญิงมาแดนตะวันตก แต่เพราะองค์หญิงสงสารที่นางอายุยังน้อยจึงตั้งใจมอบท่านแม่ให้แก่องค์หญิงเซียงหยางเพื่อให้นางได้ใช้ชีวิตอยู่ที่เมืองฉางอันอย่างสุขสงบจนแก่เฒ่า"

องค์หญิงเงินตั้งถอนหายใจ "ชีวิตนี้ข้าทำบุญไม่มาก หมิงอวี่เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น คิดไม่ถึงว่าต้นหลิวที่ไม่ได้ตั้งใจปลูก* กลับเป็นที่จดจำนานหลายสิบปี ตัวอยู่ฉางอันแต่ใจกลับระลึกถึงข้า หมิงอวี่

* มาจากสำนวน 'ตั้งใจปลูกดอกไม้ ไม่กลับไม่ออกดอก ไม่ตั้งใจปักกิ่งหลิว หลิวกลับให้ร่มเงา' หมายถึงสิ่งที่ทุ่มเทความพยายามไปมาก สุดท้ายกลับไม่สมปรารถนา แต่สิ่งที่ไม่ได้ทำแบบคาดหวังตั้งใจกลับให้ผลลัพธ์ที่ดีเกินคาด

เป็นอย่างไบบ้าง ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่"

เกาชื่อผงกศึระชะ "ตอนผลิตเปลี่ยนรัชสมัย ราชวงศ์ใหม่ได้รับตัวท่านแม่ไว้ให้เป็นนางกำนัลต่อ ภายหลังท่านแม่อายุมากจึงถูกปล่อยตัวออกจากวัง ต่อมาได้แต่งงาน ให้กำเนิดบุตร ซึ่งก็คือข้า ยามนี้ท่านแม่กำลังใช้ชีวิตบั้นปลายอย่างสงบพะคะ"

แม้สิ่งที่นางพูดจะเป็นเรื่องที่ผ่านมาหรือกับพวกเสอหรงและเซวียถานมาแล้ว แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่แต่งขึ้นทั้งหมด นางกำนัลผู้นั้นได้ทำงานเป็นนางกำนัลในราชวงศ์ใหม่ต่อจริงๆ ข้ายังเป็นทีโปรดปรานของเหล่าผู้สูงศักดิ์ในตำหนักใน ทว่าภายหลังนางไม่ได้ออกจากวัง แต่แก้ตัวอยู่ในวัง ไม่ได้สมรสหรือให้กำเนิดบุตร

กว่าเสอหรงจะขอให้จักรพรรดิเฟินหาคคนแบบนี้มาได้ก็สิ้นเปลี่ยนมันสมองไปไม่น้อย เพราะไม่เพียงต้องเป็นคนคุ้นเคยกับราชวงศ์ก่อนเพื่อให้คลังของใจองค์หญิงเงินตั้งได้ แต่ยังต้องมีความหลังเกี่ยวพันกับองค์หญิงเงินตั้งด้วย จึงจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพได้อีกครึ่งเท่า

องค์หญิงเงินตั้งลุกขึ้นมาประคองนางด้วยตัวเอง "ช่างหาได้ยากยิ่งนัก หมิงอวี่เป็นผู้รู้จักคุณคน และตัวเจ้าก็มีความกตัญญูอย่างยิ่ง การเดินทางมาครั้งนี้ลำบากมากหรือไม่"

"ทุลองค์หญิง เนื่องจากการเดินทางมาครั้งนี้มีสหายสองคนร่วมเดินทางมาด้วย พวกเขาคอยดูแลข้าเป็นอย่างดี จึงไม่ลำบากพะคะ"

"สหาย?" องค์หญิงเงินตั้งมองไปทางพวกเสอหรง น้ำเสียงหยอกเย้า "อะไรกัน หนึ่งในสองคนนี้มีไซพี่ชายของเจ้าหรือหรือ"

เกาชื่อวางตัวไม่ไหว และตอนนี้ถึงคราวเขาต้องออกโรงแล้ว

เสอหรงก้าวออกไปครึ่งก้าว ประสานมือพลางกล่าว "ทุลองค์หญิง ตามตรงข้ามีนามว่าเสอหรง มิได้เป็นพี่ชายของเกาชื่อ แต่เป็นพระราชนัดดา

ของจักรพรรดิเหวินเต๋อ ข้าเป็นบุตรคนที่สามของครอบครัว องค์หญิงเรียกข้าว่าคุณชายสามหรือจะเรียกชื่อรองข้าเงินก้อนก็ได้"

องค์หญิงเงินตั้งมีสีหน้าตกใจปนสงสัย แม้แต่สตรีวัยกลางคนที่พาพวกเขาเข้ามาก็พลอยสะดุ้งและพินิจดูเฮ่อหรงอย่างละเอียด

สีหน้าขององค์หญิงเงินตั้งเคร่งเครียดขึ้นทันที นางหรีตาพกลางยิ้มเย็น "พูดจาเหลวไหล! พระราชนัดดาตัวจริงจะพาตัวเองมาเสี่ยงถึงที่นี่ได้อย่างไร เจ้าเป็นใครกันแน่!"

เฮ่อหรงย่นถามเสียงเรียบ "องค์หญิงยังสละตัวเองเพื่อบ้านเมืองด้วยการแต่งงานมาอยู่นอกด่านเป็นเวลาหลายสิบปีได้ แล้วเหตุใดพระราชนัดดาจะเดินทางมาที่นี่ด้วยตัวเองไม่ได้ นี่คือป้ายหยกประจำตัวข้าราชวงศ์ของเรามีธรรมเนียมอย่างราชวงศ์ก่อนคือพระราชโอรสและพระราชนัดดาล้วนต้องมีป้ายหยกเป็นหลักฐานประจำตัว เมื่อองค์หญิงดูก็จะรู้"

เขาหยิบป้ายหยกออกมาจากเสื้อ ใช้สองมือประคองส่งให้

สตรีวัยกลางคนรับไปส่งให้ผู้เป็นนาย

สัมผัสที่องค์หญิงเงินตั้งได้รับคือความเนียนละเอียดและอบอุ่นบนป้ายหยกอันนั้นนอกจากจะมีอักษรคำว่า 'หรง' ที่ระบุนามของเจ้าของ ยังมีรูปมังกรสีเล็บทองเมฆา เป็นเครื่องยืนยันว่านี่คือป้ายหยกที่ออกโดยสำนักราชวังจริงๆ

ทว่านางยังคงไม่เชื่อง่ายๆ "ป้ายหยกสามารถปลอมแปลงกันได้ ที่นี้อยู่ห่างจากจงหยวนไกลลิบ ข้ายอมไม่สามารถส่งคนกลับไปสืบหาความจริง นอกจากนี้ ที่เจ้าพูดมาเมื่อครู่มีพิรุณ แสดงว่าเจ้าเป็นตัวปลอม!"

"ประโยคใดหรือ"

องค์หญิงเจินตั้งยิ้มเย้น "เจ้าอย่าลืมนะ ข้าเป็นองค์หญิงในราชวงศ์ก่อน มีชื่อองค์หญิงในราชวงศ์ปัจจุบัน ราชวงศ์ปัจจุบันทำลายบ้านของข้า ระหว่างเรามีความแค้นที่ไม่อาจรวมฟ้า การที่ข้าเสียสละตัวเองไม่ได้ เพื่อราชวงศ์ปัจจุบัน จักรพรรดิของพวกเขาไม่มีทางยกย่องข้าถึงเพียงนี้ แน่!"

เฮ่อหรงสิ้นคีระชะ "องค์หญิงผิดแล้ว"

องค์หญิงเจินตั้งแค้นเสียงเย้น "เลิกพูดจากลึงกลอกได้แล้ว ไม่ว่าพวกเขาจะมาที่นี่ด้วยจุดประสงค์ใด ยามนี้ตัวข้ายังตกที่นั้งลำบาก ไม่อาจทำอะไรได้ทั้งสิ้น หงเยียน ส่งแขก!"

สตรีวัยกลางคนก้าวออกมาข้างหน้าหนึ่งก้าว "ทุกท่าน เชิญทางนี้"

เฮ่อหรงหลุดข้า "คิดไม่ถึงว่าผ่านมาหลายสิบปี ยามนี้แม้แต่ความอดทนที่จะฟังข้าพูดให้จบท่านก็ยังมี ข้ายังยินดีจะถูกกักบริเวณอยู่ที่นี่ หากข้าเดาไม่ผิด ชาวทู่เจวี่ยที่ล่องเกินพวกเราเมื่อครู่คงมีตำแหน่งไม่ธรรมดาใช่หรือไม่ แม้แต่องค์หญิงยังทำอะไรเขาไม่ได้ หรือเขาจะเป็นผู้ที่ได้รับเลือกให้เป็นข่านคนใหม่? แม้แต่ในยามนี้เขายังไม่เห็นท่านอยู่ในสายตา หากได้ตำแหน่งข่านหรือได้ครองทู่เจวี่ยตะวันตก ท่านจะยังมีที่ยืนอีกหรือ"

องค์หญิงเจินตั้งพูดเสียงเย้นซา "เจ้ากล้านักที่พูดกับข้าเช่นนั้น"

"ราชวงศ์ก่อนล่มสลาย ลี้้นอำนาจ ราชวงศ์ปัจจุบันถือกำเนิด ล้วนเป็นเพราะมติสวรรค์ ถึงท่านจะเป็นองค์หญิงในราชวงศ์ก่อน แต่การที่ท่านเดินทางไกลมาแต่งงานที่นอกด่านทำให้ชายแดนมีความสงบสุข ราษฎรไม่ต้องบ้านแตก ทั้งหมดเป็นเพราะท่าน ถือเป็นคุณงามความดี สูงส่ง ไม่สำคัญเลยว่าท่านจะอยู่ในราชวงศ์ใด หากพูดกันจริงๆ พวกเราต่างเป็นชาวฮั่นเหมือนกัน พูดภาษาเดียวกัน มองเห็นตะวันจันทร์รา"

แบบเดียวกัน เติบโตขึ้นมาในเมืองจางอันเหมือนกัน เทียบกับชาวทู่เจี๋ย พวกเราต่างหากที่เป็นคนบ้านเดียวกับท่านและมีสายเลือดเกี่ยวพันกันอย่างแท้จริง!"

คำพูดประโยคนี้น่าทึ่งที่ใครจะรู้สึกหวั่นไหว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่ต้องเดินทางไกลมานอกด่านและไม่ได้กลับไปเห็นบ้านเกิดมานานหลายสิบปี

หงเยียนตาแดงเรื่อ นางก้มหน้าลงเช็ดน้ำตา

นางคิดถึงญาติพี่น้องที่ส่งตนเข้าวังเมื่อครั้งยังเยาว์ คิดถึงพี่น้องที่สนิทกันในวังหลวง เวลาผ่านไปหลายปี แม้สายลมและทะเลทราย จะทำลายรูปโฉมของนาง แต่กลับไม่สามารถทำลายความคิดถึงบ้านเกิดของนางได้

แม้องค์หญิงเงินดั่งจะไม่ได้หลังน้ำตา แต่ยังคงรู้สึกหวั่นไหว นางมองเสาหงตงตาไม่กะพริบ

"ข้าไม่ได้โกหกองค์หญิง เพราะข้าเป็นพระราชนัดดาของจักรพรรดิ องค์ปัจจุบันจริง เดิมทีฝ่าบาทพระราชทานกระบี่หานกวงให้เล่มหนึ่ง บนนั้นสลักพระนามของจักรพรรดิ แต่ข้าหวังว่าถ้านำกระบี่มาด้วย จะทำให้ถูกสงสัยจึงให้คนเก็บรักษาไว้ที่เมืองจางเยี่ย การเดินทางมาครั้งนี้ข้าเป็นผู้อาสาเอง เพื่อคารวะท่านและนำความตั้งพระทัยและพระราชดำริของจักรพรรดิมากราบทูลองค์หญิง"

องค์หญิงเงินดั่งหัวเราะเสียงเบา "ครั้งนั้นที่ทู่เจี๋ยตะวันตกและ ตะวันตก รวมไปถึงเซียวอวี๋ แยกกันเป็นสามทางเพื่ออรุณแดนใต้ การเคลื่อนทัพของทู่เจี๋ยตะวันตกเกิดจากการที่ข้ายุยงท่านช่าน จักรพรรดิ ของพวกเจ้ารู้เช่นนี้แล้วยังไม่แค้นอีกหรือ"

"เรื่องในวันวานคือเรื่องในวันวาน ใต้หล้านี้ไม่มีศัตรูถาวร

องค์หญิงเจินตั้งเป็นผู้ผ่านประสบการณ์มามาก เหตุใดจึงไม่เข้าใจ เหตุผลง่าย ๆ ซ่อนนี้ เมื่อครู่ข้าบอกแล้วว่าองค์หญิงทำคุณแก่ราษฎร สร้างสันติให้บ้านเมือง มีหรือต้องแยกว่าเป็นราษฎรของราชวงศ์ก่อนหรือราชวงศ์ปัจจุบัน ความร้าวฉานในอดีตเป็นเรื่องของคนในอดีต ทุกคนล้วนมีหน้าที่เป็นของตัวเอง ย่อมไม่อาจตำหนิผู้ใด"

องค์หญิงเจินตั้งนิ่งงัน ทำให้ภายในกระโຈมเงียบไปพักหนึ่ง
เนิ่นนานนางจึงกล่าว "ข้ารู้ว่าจักรพรรดิของพวกเจ้าต้องการสิ่งใด พวกเจ้าหวังให้เข้าร่วมมือกับราชวงศ์ปัจจุบันเพื่อเชื่อมสัมพันธ์กับทูตเจี๋ยตะวันตก ใช้ประโยชน์จากการแต่งงานของข้า"

สตรีนางนี้ไม่ธรรมดาจริงๆ สมแล้วที่เขาวางเดิมพันด้วยการเดินทางไกลมานับพันลี้ เสร็จหวังรู้สึกโล่งอก "องค์หญิงช่างปราดเปรี๊ยะ!"

องค์หญิงเจินตั้งเยาะหยันตนเอง "ปราดเปรี๊ยะแล้วอย่างไร เกรงว่าพวกเจ้าคงวิ่งมาเสียเที่ยว ชานเฉ่าเป็นไม้ไผ่ลี้ฝิ่ง ภายในทูตเจี๋ยตะวันตกกำลังจะมีพายุกระโຈก แม้แต่ตัวข้ายังเป็นแค่เรือ่น้อยกลางพายุฝนช่วยตัวเองไม่ได้ ชาวทูตเจี๋ยคนเมื่อครู่มีนามว่าเฉียหลัว เป็นหลานของหม่วลี่ชาน เขาเป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นสูงของทูตเจี๋ยตะวันตกที่ได้รับการสนับสนุนจากคนมากมาย มีอำนาจมาก แต่ข้ากับเขาไม่ลงรอยกัน เพราะคนที่ข้าสนับสนุนคืออีกคน ด้วยเหตุนี้เมื่อครู่เฉียหลัวจึงทำเช่นนั้นกับพวกเจ้า หากเขาได้เป็นชานเมื่อใดย่อมต้องเอาอย่างผู้เฒ่าชานแห่งทูตเจี๋ยตะวันออกไป รุกรานจงหยวนทันที"

"แต่ยามนี้ท่านมีพวกเรา"

องค์หญิงเจินตั้งยิ้มเยาะ "พวกเจ้า? สามคนจะทำอะไรได้"

"เบื้องหลังของพวกเราคือจักรพรรดิแห่งจงหยวน ราชสำนักก็มีทหารหลายสิบล้าน และได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากฝ่าบาท"

"น้ำไกลไม่อาจดับไฟใกล้"

"องค์หญิงอยู่ที่นั่นมาหลายสิบปียอมต้องมีคนของตนอยู่บ้างกระมัง ฝ่าบาทมีพระบัญชาให้แต่งตั้งท่านเป็นองค์หญิงตัวอี่เจินตั้ง (เจินตั้ง ผู้เปี่ยมคุณธรรม) อย่างเป็นทางการ มีราชทินนามว่าเจิ้นกั๋ว (อำรง แผ่นดิน) และพระราชทานคุณหาสน์ที่เมืองฉางอันให้ หากวันใด องค์หญิงอยากกลับฉางอัน ฝ่าบาทจะทรงส่งขุนนางมารับ ทรงจัดเตรียม ทุกอย่างไว้ให้องค์หญิง เพื่อให้ท่านได้ใช้ชีวิตในช่วงบั้นปลายที่เมืองฉางอัน อย่างสมพระเกียรติ"

องค์หญิงเจินตั้งสิ้นศรัทธา "คำพูดพวกนี้ก็แค่ลมปาก เจ้านึกว่าข้า จะเชื่อหรือ"

เซวี่ยถานหยิบห่อของขนาดเล็กออกมาจากอกเสื้อ กล่าวยิ้มๆ "โชคดีที่เมื่อครู่เฉียดหัวไม่ได้ให้คนค้นตัว ของจึงยังอยู่"

เขาส่งห่อของให้หญิงรับใช้

เมื่อเห็นผู้เป็นนายผงกั๋วศรัทธา หงเยียนจึงแกะห่อของ พบว่าด้านใน มีแผ่นจารึกทองคำกับตราประทับยศวรมอยู่ กับม้วนภาพและหีบใบเล็ก ใบหนึ่ง

"นี่คือตราประจำพระองค์ขององค์หญิง บนนั้นได้ประทับ พระราชลัญจกรเอาไว้เรียบร้อย พระราชลัญจกรนี้ยังคงเป็น พระราชลัญจกรในราชวงศ์ก่อน องค์หญิงน่าจะพอจำได้ ส่วนม้วนภาพ คือแบบร่างของคฤหาสน์ที่จำลองจากวังเดิมขององค์หญิง หากแต่พูด ท่านคงไม่ไว้ใจ ข้าจึงตั้งใจขอให้จักรพรรดิพระราชทานมาให้ล่วงหน้า ต่อให้ภายในสิบปีนี้องค์หญิงยังไม่กลับไป คฤหาสน์หลังนี้ก็จะมีคน บัดกวาดทำความสะอาดเป็นประจำ นอกจากท่านแล้วสถานที่แห่งนี้ จะไม่รับนายคนที่สอง"

องค์หญิงเงินตั้งมองดูของทั้งหมดด้วยสีหน้าสับสน
นางย่อมรู้ว่ามันไม่ใช่ของปลอม แต่เพราะแบบนี้นางจึงรู้สึกว่ารุ่ม
ความแค้นของครอบครัวทำให้นางชิงชิงราชวงศ์ปัจจุบันแห่งแดน
จงหยวนเข้ากระดุก ถึงขั้นยุยงให้พู่เจี๋ยตะวันออกและตะวันตกผูกมิตรกัน
เพื่อสร้างความลำบากให้แก่พวกเขา

ทว่าเพียงชั่วพริบตาราชวงศ์แดนจงหยวนกลับเป็นฝ่ายเดินเข้ามา
ขอผูกไมตรีกับนาง เรื่องนี้ทำให้คนต้องทอดถอนใจให้แก่ความเปลี่ยนแปลง
ที่รวดเร็วเกินไปจริงๆ

จากข้างอันมาหลายสิบปี มีหรือที่นางจะไม่คิดถึงต้นไม้ใหญ่
ของแดนเกิด

หากไม่คิดถึง เหตุใดนางจึงต้องพยายามจัดแต่งกระโจมตามแบบ
ราชสำนักในสมัยนั้น

หีบใบเล็กใบนั้นองค์หญิงเงินตั้งเข้าใจว่าใช้บรรจุของเล่นในวัง
ที่ราชวงศ์ก่อนเหลือทิ้งไว้ เป็นแผนเพื่อให้ครองใจและสร้างความคุ้นเคย
กับนาง

ผู้ใดจะรู้ว่าทันทีที่เปิดออก นางกลับต้องอึ้งตะลึง
มันไม่ใช่ของเล่นที่คาดไว้ ไม่ใช่เงินทอง ไม่ใช่อัญมณีล้ำค่า
แต่เป็นขนมถั่วเขียวกวนขนาดพอเหมาะที่ตัดไว้เป็นชิ้นๆ

เมื่อทรงสังเกตเห็นอกากับปฏิกิริยาของนางจึงพูดขึ้นอย่างสบงังหวะ
"พวกข้าได้ยินมาว่าเมื่อก่อนองค์หญิงชอบกินขนมถั่วเขียวกวนของ
พ่อครัวจางในวังหลวง จึงคิดจะหาตัวพ่อครัวจางเพื่อให้เขาร่วมเดินทาง
มาด้วย คิดไม่ถึงว่าหาอยู่นานกลับพบว่าพ่อครัวจางเสียชีวิตไปนานแล้ว
และไม่ได้ถ่ายทอดวิชาให้ใครต่อ ประกอบกับการเดินทางยาวไกล
นับพันลี้ เกรงว่าอาหารที่นำมาจะบูดก่อนจึงต้องให้พ่อครัวที่เก่งที่สุด

ในเมืองจางเยี่ยทำขนมถั่วเขียวกวนขึ้นตามตำรับที่ตกทอดมาใน
วังหลวง รสชาติอาจไม่เหมือนของพ่อครัวจาง ขอองค์หญิงอย่าได้
หัวเราะเยาะ"

"รสชาติอันเป็นที่สุดของมนุษย์คือความสุขสงบผ่องใส" องค์หญิง
เจินตั้งหยิบขนมถั่วเขียวกวนชิ้นหนึ่งขึ้นกัดหนึ่งคำ

หงเยียนทดสอบพิชให้ไม่ทัน นางอุทานอย่างร้อนใจ "องค์หญิง!"
องค์หญิงเจินตั้งโบกมือและกินขนมถั่วเขียวกวนชิ้นนั้นไปเรื่อยๆ
จนหมด "รสชาติไม่ใช่ตำรับดั้งเดิมจริงๆ แต่ถือว่าพวกเจ้ามีน้ำใจ"

เฮ่อหวังยิ้ม "รอให้องค์หญิงกลับฉางอันวันไหน ข้าจะต้องให้คน
เสาะหาขนมถั่วเขียวกวนเลื่องชื่อในเมืองฉางอันมาให้ท่านชิม"

องค์หญิงเจินตั้งถอนหายใจ "ไม่รู้ว่าข้าจะมีชีวิตอยู่ถึงวันนั้น
หรือไม่"

"ขอลาองค์หญิงว่าเวลานี้อาการป่วยของหมวลี่ชานเป็นอย่างไร
บ้าง"

องค์หญิงเจินตั้งนิ่งไปพักหนึ่ง "ไม่ดีขึ้นเลย เหลือเวลาอีกไม่มากแล้ว"
"ได้ยินว่าเวลานี้ทู่เจี๋ยตะวันตกมีผู้สืบทอดสองคน นอกจาก
เฉียหลัวคนเมื่อครู่ ยังมีอีกคนคือหลู่จี"

องค์หญิงเจินตั้งผงกศีรษะ "หลู่จีเป็นบุตรของช่านคนก่อน หมวลี่ชาน
ระแวงเขามากจึงตั้งใจให้เฉียหลัวสืบทอดตำแหน่ง ยามนี้ภายในทู่เจี๋ย
ตะวันตกแบ่งออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งสนับสนุนหลู่จี อีกฝ่ายสนับสนุน
เฉียหลัว"

"เหตุใดองค์หญิงจึงอยากให้หลู่จีเป็นช่านคนต่อไปมากกว่า"
องค์หญิงเจินตั้งตอบสั้นแต่ได้ใจความ "หลู่จีเป็นคนดีมีน้ำใจ
ผิดจากชาวทู่เจี๋ยทั่วไป"

เฮ่อหรงเข้าใจ เพราะการหนุนให้คนดีมีน้ำใจขึ้นรับตำแหน่งย่อมดีกว่าการหนุนคนมักใหญ่ใฝ่สูงที่คิดจะเล่นงานตัวเอง หลายปีมานี้กว่าองค์หญิงเงินตั้งจะมีตำแหน่งแห่งที่อยู่ในทุกเจ็ดวันตกไม่ใช่เรื่องง่าย โดยเฉพาะตำแหน่งเชอตุ่นที่มีอำนาจในการบริหารบ้านเมือง นางย่อมไม่อยากสูญเสียอำนาจนี้

"เฉียหลัวเป็นคนกระหายเลือดยิ่งกว่าหม้อลี่ชาน หากปล่อยให้เขาเป็นชานเขาจะต้องกำจัดคนที่คัดค้านเขาในราชสำนักทุกคน นอกจากนี้..." องค์หญิงเงินตั้งยิ้มเหยียด "พวกเจ้าน่าจะรู้ว่าชาวทู่เจี๋ยมีธรรมเนียมส่งต่อภรรยาพี่ให้น้อง ส่งต่อภรรยาพ่อให้ลูก เฉียหลัวไม่ชอบเข้าจึงไม่อยากแต่งงานกับข้า หากเขาได้เป็นชาน สักวันข้ายอมต้องพบกับจุดจบ ตายอย่างอนาถ"

ชาวฮั่นต่างดูแคลนธรรมเนียมนี้อย่างที่สุดเพราะเป็นเรื่องไร้มนุษยธรรม ไม่ต่างจากสัตว์ป่า แต่สำหรับชาวทู่เจี๋ย สัตว์ส่วนของสตรีมีน้อยกว่าบุรุษมาก และชนเผ่าที่ทำปศุสัตว์เร่ร่อนก็ต้องการแรงงานจำนวนมาก นานวันเข้าจึงเกิดเป็นธรรมเนียมนี้

ทว่าองค์หญิงเงินตั้งไม่พบร่องรอยการดูแคลนบนใบหน้าของพวกเฮ่อหรง

"องค์หญิงอยากให้เราช่วยในเรื่องใดบ้าง"

"เวลานี้มีผู้สนับสนุนหลู่จี้กับชาน้อยเกินไป กำลังพลร่วมหมื่นของทู่เจี๋ยตะวันตกเฉียงใต้ครั้งอยู่ในมือของเฉียหลัว หากท่านชานตายเมื่อใดเขาจะต้องใช้กำลังที่มากกว่ามายึดอำนาจฝ่ายพวกข้าทันที"

เฮ่อหรงมีเฮ่อจั้นกับยอติ่มือจำนวนหนึ่งร้อยคนที่อยู่ในเมืองจางเยี่ย ทว่านี่คือหมอกเมื่อดูดท้ายในมือของเขา เขาจึงไม่อยากใช้มันเร็วเกินไป นอกจากนี้กำลังคนจำนวนหนึ่งร้อยเป็นได้แค่การเติมบุปผาบนผ้าดั้นแพร

หากองค์หญิงเงินตั้งไม่มีโอกาสชนะแม้แต่น้อย กำลังคนจำนวนหนึ่งร้อย ย่อมไม่สามารถพลิกสถานการณ์

ระหว่างที่เขากำลังนึกหน้าครุ่นคิด องค์หญิงเงินตั้งก็พลันเอ่ย "ช่างเถอะ พวกเจ้าเดินทางมาไม่ง่าย พักอยู่กับข้าสักสองสามวันก่อน พวกเราค่อยถกกันอีกที トラบโดที่หมัวลี่ชานยังมีชีวิตอยู่ ต่อให้เฉียหลัว กำแพงยิ่งกว่านี้ก็ไม่กล้าออกนอกหน้ามาก"

"เช่นนั้นต้องขอรบกวนองค์หญิง"

การที่องค์หญิงเงินตั้งเปลี่ยนท่าทีที่มีต่อพวกเขาทำให้หงเยียน เลิกทำตัวเย็นชา นางพาพวกเฮ่อหรงไปพักผ่อนและบอกพวกเขาว่า "ข้าไม่เคยเห็นองค์หญิงมีความสุขแบบนี้มานาน ขอขอบคุณพวกท่านมาก"

เฮ่อหรงตอบกลับอย่างสุภาพ "ราชสำนักไม่อยากทำสงคราม แต่อยากได้สันติ หากทูลเจวี๋ยตะวันตกสามารถผูกมิตรกับราชสำนักได้ ข้าจะทูลขอฝ่าบาทให้ส่งคนมารับองค์หญิงกลับฉางอัน ถึงตอนนั้นท่าน ก็จะได้กลับไปหาญาติมิตรทั้งหลาย"

หงเยียนผินยิ้ม "หวังว่าพวกเขาจะยังมีชีวิตอยู่"

นางพาพวกเฮ่อหรงมาที่กระโจมอีกหลัง "วางใจได้ ช่างนอกมีคน ขององค์หญิงคอยเฝ้า เฉียหลัวไม่กล้ามาสร้างความวุ่นวายที่นี่แน่ พวกท่านสามารถพักได้อย่างสบายใจ ส่วนแม่นางเกาจะแยกไปอยู่ กระโจมติดกันก็ยอมได้ ข้าจะพาท่านไปเอง"

ทั้งสามคนกล่าวคำขอบคุณหงเยียน เฮ่อหรงทำท่าจะถามเรื่อง ของที่นี่อีก แต่กลับเห็นสาวใช้คนหนึ่งรีบรุดเข้ามาก่อน

"ท่านอาหงเยียน! หมอบอกว่าเฉียหลัวเหยียสู่เตะโดนหัวใจ เกรงว่า อาชิงคงไม่รอดแล้ว!"

ไม่ต้องให้หงเยียนอธิบายพวกเฮ่อหรงก็รู้ว่าอาชิงจะต้องเป็นทาส

สาวชาวฮั่นคนเมื่อครู่แน่
สีหน้าของทั้งสามคนจึงเปลี่ยนไปทันที

นางบีบมืออาซิงเบาๆ เพราะกลัวว่าจะทำให้อีกฝ่ายเจ็บ อาซิงเหมือนจะรับรู้ เปลือกตาสั่นน้อยๆ ก่อนปรือตาขึ้น

เกาซื่อดีใจมาก รีบหันไปบอกหมอ "นางฟื้นแล้ว!"

หมอรีบเข้ามาดู แต่สีหน้ากลับยังไม่ดีขึ้น

อาซิงขยับริมฝีปาก ผื่นพุดออกมาสีคำ "ท่านอา...หงเยียน..."

"เจ้าวางใจ มีเชอตุณอยู่ เจียหลัวไม่กล้ามาเอาตัวเจ้าไปแน่ ทุกคนที่อยู่ตรงนี่คือแขกของเชอตุณ เมื่อครู่เจ้าช่วยพวกเขาไว้ เชอตุณจึงช่วยเจ้า เจ้าต้องรักษาตัวดีๆ นะ"

ความจริงอาซิงเป็นแค่ว่าสที่ไม่ค่อยได้รับความสนใจขององค์หญิงเจินตัง ตอนที่นางถูกชาวทุเจวี่ลักพาตัวมา บังเอิญว่าหงเยียนกำลังขาดผู้ช่วยจึงรับตัวนางไว้ หากอาซิงตาย องค์หญิงเจินตังก็แค่ให้หงเยียนไปหาผู้ช่วยคนใหม่ แต่สำหรับพวกเฮ่อหรง การกระทำเมื่อครู่ของนางมีความหมายพิเศษต่อพวกเขา

อาซิงปรือตาลง ท่าทางมีความสุข แต่ทันใดนั้นนางกลับต้องทำหน้าเหยเกเพราะความเจ็บปวด

เกาซื่อสะอื้น "พวกเราเพิ่งเจอกัน เหตุใดเมื่อครู่เจ้าจึงเสี่ยงภัยช่วยข้า"

ใบหน้าของอาซิงเริ่มหมองคล้ำ "...ข้า...ตอนถูกลักพาตัวมาใหม่ๆ เคยถูกย่ำยี ร่างกายชำสกรปรกไปแล้ว แต่เจ้า...ไม่เหมือนข้า หากเยี่ยฮูยอม...ยอมปล่อยเจ้าแล้ว...รับข้าไว้แทน ข้าก็...ไม่มีอะไรต้องเสียอีก..."

แม้จะเพิ่งพบกันแต่นางกลับมีน้ำใจ ยอมเอาตัวเองเข้าแลก

อาซิงไม่รู้จักเกาซื่อ ไม่รู้ว่าการช่วยเกาซื่อจะให้นางได้ประโยชน์อะไร แต่นางเคยผ่านความทุกข์ทรมานมาจึงไม่อยากจะให้ผู้อื่นต้องประสบชะตาเดียวกันกับตน

แม้ช่วงที่อยู่บ้านสกุลจางจะถูกผู้ช็อกลั่นแกล้งรังแกจนอยู่ไม่สู้ตาย
เกาซื่อก็ไม่เคยร้องให้ ทว่าบัดนี้นางกลับอดไม่อยู่ ต้องปล่อยให้ น้ำตาที่
สะกดกลั้นไว้ไหลรินลงมา

หญิงสาวคุกเข่าอยู่ที่ข้างเตียงพลางจับมืออาชิงแน่น "น้องสาว
คนดี ข้าติดค้างเจ้าหนึ่งชีวิต เจ้าต้องหายดีเร็วๆ ข้าจะพาเจ้ากลับจงหยวน
เจ้าจะได้กลับบ้าน ดีหรือไม่"

"บ้าน..." ดวงตาของอาชิงเปล่งประกายเล็กน้อย "หน้าบ้านข้า
มีแม่น้ำ...ริมแม่น้ำมีต้นไผ่หาง ฤดูวสันต์จะออกดอก ชุนหลางจะเอา
ดอกไม้พวกนั้นมาร้อยเป็นพวงให้ข้าสวมศีรษะ..."

เสียงของนางเบาลงเรื่อยๆ จนไม่ได้ยินอะไรอีก

เกาซื่อบีบมือนางแน่น เนื้อตัวสั่นทึ่ม ทันใดนั้นหญิงสาวก็
กรีดเสียงออกมาอย่างเสียใจสุดแสน พุบตัวลงบนเตียงร่ำไห้จนไม่เหลือ
ความเป็นตัวเองอีก

บุรุษอย่างเขวียถานก็ทนไม่ไหว น้ำตาไหลพรากเต็มหน้า

กระทั่งหญิงเยียนที่พบเห็นความโหดเหี้ยมป่าเถื่อนของชาวทู่เจวีย
มาจนชินชา ยังต้องหลบตาลงอย่างสะกดกลั้นเช่นกัน

กระทั่งตายจิ้งจอกอาลัย เมื่อต่างเป็นชาวฮั่นเหมือนกัน การตาย
ของอาชิงจึงเป็นตัวแทนของการตายของชาวฮั่นผู้ถูกลักพาตัวมายัง
ต่างถิ่น

มีเพียงเฮ่อหรงที่ไม่พูดอะไรเลยตั้งแต่ต้นจนจบ สีหน้านิ่งสนิท ไม่มี
น้ำตาแม้แต่หยดเดียว

ทว่ามือที่จับไม้เท้าของเขากลับบีบแน่น ชายหนุ่มหมุนตัวเดินออกไป
ข้างนอกทันควัน

เขวียถานตกใจเพราะเข้าใจว่าอีกฝ่ายจะไปเอาเรื่องเสียหัว

จึงรีบตามออกไป

"เงินก้อน! คุณชายสาม!"

เนื่องจากอยู่ข้างนอก พวกเขาจึงไม่สามารถเรียกกันด้วยชื่อตำแหน่ง นอกจากนี้ทั้งคู่ก็อยู่ในวัยเดียวกัน เลยเรียกเช่นนี้แทน

อากาศที่หู่เจี๋ยในช่วงกลางวันกับกลางคืนแตกต่างกันมาก ตอนกลางวันร้อนระอุ แต่พอค่ำกลับหนาวยะเยือก แม้แต่ต้นหญ้าฝืนทรายยังแผ่ไอเย็นออกมา

เฮ่อหรงไม่ได้จะไปเอาเรื่องเฉียดหัว เซวียถานเห็นเงาร่างของเขายืนอยู่ใต้แสงจันทร์จึงถอนหายใจเฮือก ในใจคิดว่าตนตื่นตูมไปแล้ว คนแบบเฮ่อหรงไม่มีทางทำอะไรหุนหันพลันแล่น

"คุณชายสาม" เซวียถานเดินเข้าไปใกล้

ราตรีวาดเค้าโครงสีดำของทิวเขาไกลให้เห็นได้รางๆ ส่วนใกล้ๆ กระโจมสว่างด้วยแสงไฟ เรียงรายเป็นระยะ กองไฟลุกโชติ เงามคนเคลื่อนผ่านไปมา แต่กลับไม่มีผู้ใดอยู่ในความสนใจของเฮ่อหรงหรือทำให้เขารู้สึกอับอายขึ้นเลย

กระนั้นในใจเขากลับมีกองไฟกองหนึ่งลุกโพลง รุ่งโรจน์เจิดจ้าเผาไหม้อย่างรุนแรงเจียนระเบิด

เฮ่อหรงนึกถึงก่อนหน้าที่เซวียถานบอกอาชิงว่าจะพานางกลับไปจงหยวน ตอนนั้นเขาอยากจะไปเจอองค์หญิงเงินตั้งเร็วๆ เพื่อเกลี้ยกล่อมให้นางยอมร่วมมือ จึงรู้สึกว่เซวียถานเรื่องมากจนอาจเสีงาน และเป็นห่วงเป็นใยคนไม่รู้จักมากเกินไป

แต่แล้วสตรีที่ชื่ออาชิงคนนี้ก็กลับยอมเสี่ยงช่วยเกาชื่อตอนถูกรังแกจนตัวเองต้องตาย

จุดประสงค์ที่ราชสำนักส่งทูตมาที่หู่เจี๋ยตะวันตกคือสิ่งใดนะหรือ

ที่จริงเฮ่อหงสามารถอ้างเหตุผลสวยหรูมากมายขึ้นมาพูดได้ทั้งนั้น เหมือนที่ใช้อ้างกับบิดา จักรพรรดิ และองค์หญิงเจินตัง ไม่ว่าจะเพื่อราษฎร เพื่อสันติ เพื่อความสงบสุขของบ้านเมือง

แต่เขากลับรู้ดีที่สุดว่าความจริงเขาแค่อยากมีความก้าวหน้า เพราะร่างกายของเขาพิการ จึงไม่สามารถสร้างผลงานในการรบ และเพราะเป็นบุตรสาวใช้ ช้ามารดาจึงแบกชื่อว่าเป็นคนผิด ทำให้เส้นทางที่เขาปรารถนาเป็นไปได้ยากกว่าคนอื่น ๆ

ที่เขายอมเดินทางไกลนับพันลี้ด้วยความยากลำบากนั้น คำว่าเพื่อชาติบ้านเมืองก็เป็นแค่อารมณ์สวยหรูที่หุ้มห่ออยู่ภายนอก แท้จริงแล้วเฮ่อหงคนนี้ก็กำลังทำเพื่อตัวเอง เขาก็แค่คนเห็นแก่ตัวและคิดถึงแต่ตัวเอง

บัดนี้เฮ่อหงรู้แล้วว่าเขาก็ไม่ได้สูงส่งไปกว่าชาวบ้านอย่างอาชีพแผนที่เขาวางไว้ก็เพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจทางการเมือง หาใช่มีปณิธานเพื่อแผ่นดินอะไรไม่

กระบอกตาของชายหนุ่มร้อนผ่าว แต่กลับไม่มีน้ำตาไหลลงมา สักหยด

"คุณชายสาม?" เซวียถานรู้สึกว่เฮ่อหงที่นั่งลงไปดูแปลกๆ แต่บอกไม่ได้ว่าแปลกที่ตรงไหน

"เจ้าตามเข้ามาที่นี่ รู้สึกกลัวหรือไม่" ในที่สุดเขาก็เอ่ย น้ำเสียงค่อนข้างแหบพร่า

"มีท่านอยู่ ข้าไม่กลัว"

"ขอคำตอบจริงๆ"

เซวียถานแค้นเสียงเบา "กลัวสิ"

"เพื่อให้ได้มีหน้ามีตา? ได้ไอ้อดคนในครอบครัวเจ้า?"

"ใช้ครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งนั่น...สมัยที่ยังเป็นเด็กหนุ่มเลือดร้อน ข้าอยากเอาอย่างจางเซี่ยนและปานกู่* ช่วยเหลือราชสำนักขยายอาณาเขตของชาวฮั่น แม้ว่าตอนนี้ความไฝ่ฝันนี้ของข้าจะยังอีกห่างไกลก็ตาม"

เฮ่อหรงเงียบไปพักหนึ่ง "ในสายตาเจ้า ข้าคือคนที่จะช่วยให้ฝันเจ้าเป็นจริง?"

เซวี่ยถานลู่จุมุก หัวเราะเสียงแห้ง "พูดกันตามตรง ตอนแรกข้าก็ไม่ค่อยมั่นใจ แต่วันนี้พอได้ยินท่านคุยกับองค์หญิงเงินตั้งทำให้ข้ารู้สึกมีความมั่นใจราวเจ็ดแปดส่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนนี้"

เฮ่อหรงนิ่วหน้า "หมายความว่าอย่างไร"

"ถ้าท่านใจแข็งจริงอย่างที่แสดงออก เหตุใดจึงทนดูไม่ได้จนต้องออกจากกระโจมมา ท่านไม่ใช่คนไร้หัวใจ แต่เป็นคนที่เก็บซ่อนความรู้สึก ไม่ยอมแค้นพรายความคิดอ่านออกมาง่ายๆ คนแบบนี้ภายนอกมักเย็นชา แต่ภายในอบอุ่น หากต่อไปสตรีนางใดได้หัวใจท่าน ท่านย่อมรักใคร่ดูแลนางอย่างสุดซึ้ง" เขายังก้มหัวลือตาใส่เฮ่อหรง "ข้าพูดถูกหรือไม่"

สีหน้าของเฮ่อหรงนิ่งสนิท "กล้าเดาความคิดเบื้องสูงแบบเลื่อนเปื้อนสมควรโดนลงโทษหรือไม่"

เซวี่ยถานหัวเราะ "เบื้องสูงเป็นผู้ใหญ่ใจกว้าง โปรดอย่าได้คิดเล็กคิดน้อยกับผู้น้อยเลย"

เฮ่อหรงมองเขาแวบหนึ่ง เซวี่ยถานหุบยิ้ม ประสานมือให้เฮ่อหรงเรียกความสนใจจากคนที่เดินผ่านไปมา เพราะเขาไม่ได้ทำเพียงก้มตัว

* จางเซี่ยน (164-114 ปีก่อนคริสตกาล) นักการทูตในสมัยราชวงศ์ฮั่น ผู้บุกเบิกเส้นทางสายไหม และปานกู่ (ค.ศ. 32-92) นักประวัติศาสตร์สมัยตงฮั่น (ฮั่นตะวันออก) ผู้บันทึกประวัติศาสตร์นิพนธ์ 'ฮั่นชู' ซึ่งมีอิทธิพลต่อชาวฮั่นในสมัยหลัง

หากน้ำเสียงยังเคร่งขรึมจริงจังอย่างที่ไม่เคยเป็น "ชีวิตของอวี๋เฉิน
ขอฝากไว้กับท่าน นับจากวันนี้ต่อไป สุดแล้วแต่ท่านจะบัญชา"

เฮ่อหรงพูดเสียงเรียบ "เจ้าเป็นขุนนางราชสำนัก ย่อมต้องฟัง
คำสั่งของราชสำนัก"

เซวี่ยถานยิ้ม ไม่ได้แย้ง

ตอนนี้องแกชื่อเดินออกมาจากกระโจม สีหน้าเศร้าสลด หยาดน้ำตา
ยังคงติดอยู่บนใบหน้า ดูเหมือนนางจะยังไม่ได้สติกลับคืนมา เมื่อเห็น
เฮ่อหรงก็ตั้งท่าจะคารวะ แต่เซวี่ยถานชิงดึงตัวนางไว้อย่างคนหูไวตาไว
ดูเสียงเบา "เจ้าทำอะไร!"

แกชื่อสะดุ้งเล็กน้อย สติกลับคืนเต็มที่ นางพูดเสียงงึมงำ "ขออภัย
เจ้าค่ะ..."

เซวี่ยถานมีสีหน้าเคร่งจัด ไม่เหลือท่าที่ขี้เล่นในเวลาปกติอีกต่อไป
"ที่นี่ไม่ใช่ที่ที่เจ้าจะมาทำใจลอยได้"

แกชื่อสุดลมหายใจเข้าปอดลึก นางฝืนระงับตัวเองให้หนึ่ง แต่
น้ำเสียงยังติดจะสั่นอยู่บ้าง ทว่าไม่ได้เป็นเพราะถูกเซวี่ยถานต่อว่า
แต่เป็นเพราะยังไม่สามารถก้าวผ่านความรู้สึกเมื่อครู่

นางพูดเสียงเบา "ข้าผิดไปแล้ว"

เฮ่อหรงถามนาง "เจ้าอยากจะพูดอะไร"

แกชื่อฝืนยิ้ม "บอกตามตรงว่าก่อนมาที่นี่ข้าคิดเพียงว่าจะทำงาน
ที่ได้รับมอบหมายจากท่านให้สำเร็จเพื่อที่ตัวเองจะได้มีหนทางไปต่อ
ไม่เคยคิดเลยว่าเรื่องสำคัญของชาติบ้านเมืองจะเกี่ยวอะไรกับตัวข้า
และเรื่องของอาชิง เรื่องของอาชิง..."

นางสะอื้นเล็กน้อยแต่ยังคงฝืนพูดต่อ "ข้าถูกขายให้บ้านสกุลจาง
ตั้งแต่เล็ก แม้พวกเขาบอกว่าเมื่อข้าโตขึ้นจะทำลายสัญญาขายตัว

ของข้าเพื่อให้ข้าแต่งงานเป็นภรรยาของคุณชายน้อยสกุลจาง แต่ผู้ซึ่งเป็นคนชอบบงการ ทำให้ข้าไม่เคยมีความสุขจนนึกซิงซังโลกใบนี้ และเข้าใจว่าทุกคนบนโลกล้วนมีจิตใจโหดร้าย จึงค่อยๆ บังคับตัวเองให้กลายเป็นคนใจแข็ง เย็นชา ไม่ใจอ่อนกับใครง่าย ๆ จนกระทั่งก่อนหน้าที่คุณหมื่นข้าจะเสียชีวิต เขาคืนสัญญาขายตัวให้ข้า และข้าได้มาเจอกับคุณชายเซวี่ย กับท่าน ยังมีอาชิง..."

อาชิงทำให้เกาซื่อมองเห็นความเห็นแก่ตัวของตน นางไม่รู้ว่าอาชิงไปเอาความกล้ามาจากที่ไหน แต่นางรู้ว่าหากตัวเองเป็นอาชิงที่ตกอยู่ในสภาวะที่แม้แต่ตัวเองยังเอาตัวไม่รอด ก็ไม่แน่ว่าจะเสนอตัวออกมาช่วยคนแปลกหน้ากลุ่มนี้

อาชิงไม่รู้ว่าพวกเขาเป็นใคร ไม่มีทางที่นางจะอยากได้สิ่งตอบแทนจากพวกเขา นางรู้เพียงอย่างเดียวว่าเกาซื่อ เฮ่อหรง และเซวี่ยถานเป็นชาวฮั่น

"ก่อนหน้านั้นข้าเฝ้าเวลาเขาบัญญัติ ยามนี้ถึงเพิ่งเข้าใจในการกระทำของคุณชาย สำหรับชาวฮั่นที่ถูกชาวทูเจวี่ยทำให้ต้องพลัดพรากจากบ้านเกิดเมืองนอน ถือเป็นสิ่งยิ่งใหญ่อย่างยิ่ง...นับจากวันนี้เป็นต้นไปขอเพียงคุณชายมีคำสั่ง ต่อให้ต้องถูกป็นเป็นผงข้าก็ยินดีทำตามเจ้าค่ะ"

เนื้อหานางก็ไม่ได้เป็นคนเลือดเย็นอยู่แล้ว บัดนี้ถูกอาชิงผู้เพิ่งจะเคยพบกันทำให้โลหิตร้อนระอุขึ้นมาอีกครั้ง

ในสายตาของเกาซื่อ เฮ่อหรงในยามนี้คือตัวแทนของราชสำนัก ซึ่งถือภารกิจอันยิ่งใหญ่ไว้ในมือ การทำตามคำพูดของเขามีค่าเท่ากับการเชื่อฟังคำสั่งจากราชสำนัก

เฮ่อหรงผ่อนลมหายใจออกมาเบาๆ

ไอเย็นโดยรอบทำให้ลมหายใจร้อนผ่าวที่พรุออกมากลายเป็นหมอกสีขาว ก่อนจะกระจายหายไปในยามรัตติกาล

หากเป็นเมื่อก่อนเขาอาจกระหึ่มยิ้มย่องที่สามารถชนะใจคน แต่บัดนี้ไม่ใช่แบบนั้นอีกแล้ว

ชายหนุ่มนึกคิดถึงเฮ้อจั้น

ระยะทางระหว่างราชสำนักทูเจวียตะวันตกกับเมืองจางเยี่ยที่อยู่ชายแดนไม่ถือว่าไกลกันมาก อย่างน้อยก็ใกล้กว่าเมืองฉางอันมาก ทว่ายังคงต้องใช้เวลาเดินทางหลายวัน

เฮ้อทรงคิดในใจว่าดีที่เขาไม่ได้ให้เฮ้อจั้นมาด้วย เนื่องจากที่นั่นอันตรายเกินไป องค์หญิงเงินดิงยังแทบจะเอาตัวไม่รอด ทูเจวียตะวันตกมีอันตรายรายล้อมรอบทิศ ลำพังแค่พวกเขาสามคนต้องเอาชีวิตให้รอดนั้นไม่ง่ายเลย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องจะพลิกสถานการณ์ ทุกย่างก้าวที่เดินเหมือนเหยียบลงไปบนแผ่นน้ำแข็งบางเฉียบ ถ้าเฮ้อจั้นมาอยู่ตรงนี้ย่อมต้องพลอยลำบากไปด้วยแปดถึงเก้าส่วน

ชายหนุ่มมองเซวียถานกับเกาซื่อที่หันมามองเขาด้วยแววตาแบบเดียวกัน "ข้าจะพาพวกเจ้ารอดกลับไป ไม่ปล่อยให้ต้องทนทุกข์อยู่ที่นี้เด็ดขาด"

เซวียถานกับเกาซื่อคารวะอย่างเงียบๆ ไม่กระโตกกระตาก ด้วยสีหน้าจริงจังอย่างยิ่ง

เฮ้อจั้นจามเสียงดัง

เขาอาบน้ำลัดเปลี่ยนชุดเสร็จแล้ว นั่งเอนๆ อ่านหนังสืออยู่บนเตียงจนผล็อยหลับไปตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่รู้ พอจามเสร็จถึงได้รู้สึก ว่าหนาว ที่แท้ผมยังไม่แห้ง ชายหนุ่มจึงรีบหยิบผ้าแห้งที่วางอยู่ด้านข้าง

มาวางแปะไว้บนคิระชะ

มีเสียงเคาะประตู เธอจันเปล่งเสียงออกไป

"เข้ามา"

เงินเขียนผลึกประตูเข้ามา "ท่านหัวหน้ากอง"

เธอจันยิ้ม "พี่เงินไม่ต้องมากพิธีถึงเพียงนี้ เวลาส่วนตัวเรียกชื่อว่า
เจ้าห้าก็ได้"

เงินเขียนผงกคิระชะและเลิกวางท่านอบน้อม "ข้าขอเรียกคุณชายห้า
แล้วกัน"

"อืม ทำไมพี่เงินถึงยังไม่หลับอีก มีเรื่องอะไรอยากคุยหรือ"

เงินเขียนล้งเลอยู่พักหนึ่ง "หลายวันมานี้ข้าฝึกพละกำลังให้
พวกทหารมากกว่าตอนอยู่ในกองทหารราชของครักษ์ที่เมืองหลวงเสียอีก
ทำเอาพวกทหารแอบร้องโอดโอยกันไม่หยุด ท่านคิดจะทำอะไรกันแน่
หรือนัดแนะท่านผู้ช่วยเสนาบดีเอาไว้แล้ว?"

สีหน้าของเธอจันเยียบเย็นลง แต่กลับไม่ได้ตอบคำถามของ
เงินเขียน "ทำไม พวกเขาทนต่อไปไม่ไหวแล้ว?"

เงินเขียนรีบบอก "ไม่ใช่อย่างนั้น อันที่จริงคนกลุ่มนี้มีคุณสมบัติ
ไม่เลว ยิ่งได้รับการฝึกยิ่งมีความสามารถเพิ่มมากขึ้น เพียงแต่ตอนนี้
พวกเราได้แต่อยู่ในเมืองจางเยี่ย พวกทหารจึงไม่รู้ว่าการฝึกทั้งวันทั้งคืน
มีประโยชน์อย่างไรจึงแอบบ่นกัน"

"เสียงทหารพันวันเพื่อใช้วันเดียว ข้ารู้ว่าพวกเขาอยากสร้างความดี
ความชอบถึงได้ตามพี่สามกับข้ามาที่นี่ ยามนี้พี่สามพาตัวเองไปเสี่ยง
ชนิดไม่กลัวตาย พวกเขายอมไม่อาจย่อหย่อนเกียจคร้าน เกิดวันไหน
ได้รับคำสั่งด่วนก็จะต้องออกศึกได้ทันที"

เงินเขียนผงกคิระชะ ถอนหายใจอีกครั้ง "ไม่รู้ว่าพวกท่านผู้ช่วย

เสนาบตืออยู่ที่ภูเขาเวียตะวันตกเป็นอย่างไรบ้าง"

พื้นนิสัยของเงินเซียนเป็นคนกระด้าง แต่เฮ้อจั้นเป็นพระราชานัดดา และมีผลงานโดดเด่นอยู่ในกองทหารราชของครักซ์ ข้าเจ้าตัวยังมีวรยุทธ์ ยอดเยี่ยม ทำให้เงินเซียนไม่กล้าลวงเกินเขา การที่เฮ้อทรงกับเฮ้อจั้น สองพี่น้องเดินทางจากเมืองหลวงมาครั้งนี้ทำให้เขารู้สึกยกย่องอย่างจริงจัง เพียงแต่ไม่รู้เพราะเหตุใดจู่ๆ เฮ้อจั้นถึงได้รับการอวยยศอย่างกะทันหัน ทำให้เขาแอบไม่พอใจอยู่บ้าง

"ข้ากับพี่สามนัดแนะกันเรื่องวันเวลาและรหัสลับเอาไว้แล้ว ถ้ามีโอกาส เขาจะให้คนส่งข่าวมา"

ตัวเขาเองก็รู้สึกร้อนใจ เพียงแต่ไม่สามารถแสดงออกมาให้พวกทหารเห็น หากไม่จะยิ่งทำให้ผู้อื่นกระวนกระวาย

หากเกิดเรื่องไม่คาดฝันกับพี่สามช่วงที่อยู่ทางนั้น...

เฮ้อจั้นไม่กล้าและไม่อยากवादภาพเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นในทำนองนั้น

ในกลุ่มพี่น้องสกุลเฮ้อ นอกจากเฮ้อจั้นผู้ร่วมมารดาเดียวกับเขา เฮ้อจั้นสนิทกับเฮ้อทรงมากที่สุด ระยะเวลาหลายปีที่บิดาถูกเนรเทศให้ไปอยู่ผางโจว ความทุกข์ยากสารพัดได้ก่อกำเนิดความผูกพัน ทำให้พวกเขาต่างต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน จึงมีความใกล้ชิดสนิทสนมกันมากกว่าพี่น้องทั่วไป

สำหรับเฮ้อจั้น เฮ้อทรงไม่ได้เป็นแค่พี่ชาย แต่มีความหมายมากกว่านั้น ถ้าเป็นพี่น้องคนอื่นเดินทางไกลมาเป็นทูตที่ภูเขาเวียตะวันตก เฮ้อจั้นก็ไม่กล้ารับประกันว่าตัวเองจะกล้าตามมาด้วยชนิดไม่หยุดคิด เพราะเป็นเฮ้อทรง และมีแต่เฮ้อทรงเท่านั้น เขาถึงทำเช่นนั้น

"พี่สามไม่มีทางเป็นอะไร" เขาพูดให้ความมั่นใจกับเงินเซียน

